

Sygn. akt I KZ 31/20

## POSTANOWIENIE

Dnia 29 grudnia 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Puskarski

w sprawie **E. W.**

skazanego z art. 27c ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 18 kwietnia 1985 r. o rybactwie  
śródlądowym w zw. z art. 12 § 1 k.k.

po rozpoznaniu zażalenia skazanego na zarządzenie sędziego Sądu Okręgowego  
w Ł.

z dnia 29 września 2020 r., sygn. akt WKK (...) (II Ka (...)),  
odmawiające przyjęcia kasacji  
na podstawie art. 530 § 3 k.p.k.

**p o s t a n o w i ł :**

**utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.**

### UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Ł. z dnia 2 grudnia 2019 r., sygn.. akt II K (...), E. W. został skazany za czyn z art. 27c ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 18 kwietnia 1985 r. o rybactwie śródlądowym w zw. z art. 12 § 1 k.k. na karę 8 miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin w stosunku miesięcznym. Wyrok ten, zaskarżony przez oskarżonego, w zakresie skazania i wymiaru kary został utrzymany w mocy wyrokiem Sądu Okręgowego w Ł. z dnia 17 czerwca 2020 r., sygn.. akt II Ka (...).

Wyznaczona z urzędu obrońca skazanego wniosła kasację od wyroku Sądu odwoławczego, podnosząc zarzuty rażącego naruszenia prawa, które miało istotny wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie:

1. art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 4, 5 i 7, 9 k.p.k.;
2. art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k.;

3. art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 438 § 4 k.p.k.

Zarządzeniem z dnia 29 września 2020 r. upoważniony sędzia Sądu Okręgowego w Ł. na podstawie art. 530 § 2 k.p.k. odmówił przyjęcia tej kasacji, wobec jej niedopuszczalności z mocy ustawy. W uzasadnieniu wskazał, że zgodnie z art. 523 § 2 k.p.k. kasację na korzyść można wnieść jedynie w razie skazania oskarżonego za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe na karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania, które to ograniczenie nie dotyczy kasacji wniesionej z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k., które w tej sprawie nie zachodzą oraz w wypadku określonym w art. 521 k.p.k. (wniesienie kasacji przez Prokuratora Generalnego, Rzecznika Praw Obywatelskich, względnie Rzecznika Praw Dziecka).

W zażaleniu na to zarządzenie skazany ograniczył się do twierdzeń, że został niesłusznie skazany, że cyt. „w Ł. tak kręcono to sprawo żeby nienadano dalszego biegu. Jak tak można pisać że nie przysługuje” oraz zapowiedzi „opisania” sprawy „do Sądu Najwyższego w W. i Trybunału też w W.” oraz „do Komisji praw Człowieka w Strazburgu”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie nie mogło zostać uwzględnione, a jego treść świadczy o niezrozumieniu przez autora tego środka odwoławczego przyczyny odmowy przyjęcia kasacji.

Ponownie trzeba więc wskazać, że w razie wymierzenia przez sąd kary innej niż kara bezwzględnego pozbawienia wolności (jak wyżej podano, E. W. został skazany na karę ograniczenia wolności), nie jest możliwe wniesienie przez skazanego kasacji, co wynika wprost z art. 523 § 2 k.p.k. W § 4 pkt 1 tego artykułu zawarto zastrzeżenie, że to ograniczenie nie dotyczy kasacji wniesionej z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. W przedmiotowej sprawie obrońca skazanego w kasacji nie podniósł jednak zarzutu zaistnienia któregoś z tych uchybień, zatem oczywista jest słuszność decyzji o odmowie przyjęcia kasacji, jako niedopuszczalnej z mocy ustawy.

Skazany powinien przyjąć do wiadomości, że ta decyzja nie jest wynikiem złej woli sędziego, który wydał zaskarżone zarządzenie, czy też chęci niedopuszczenia do kontroli wyroku Sądu odwoławczego przez Sąd Najwyższy, ale zapadła w wyniku obowiązkowego zastosowania przepisów prawa dotyczących postępowania kasacyjnego.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł, jak na wstępie.

